

SLADKÝ ŽIVOT

Natalie Andersonová
Dědic
jedné noci

 HARLEQUIN[®]
TM

NATALIE ANDERSONOVÁ

DĚDIC JEDNÉ NOCI

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – a Emily a Paša – Uvězněná v Karibiku; postaći ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce Dědic jedné noci), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem...

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili...

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou

Váš Harlequin

Natalie Andersonová

DĚDIC JEDNÉ NOCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
My One-Night Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2898-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2899-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2900-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Talia

„Ach, Talio. Díkybohu, že jsi tady!“

Navzdory vyčerpání jsem věnovala Kiri široký úsměv. „Kde mě potřebuješ?“

„Všude.“ Šéfkuchařka vypadala, že se každou chvílí rozbřečí. „Číšníci jsou tak nezkušení, že by potřebovali spíš školení než vedení, ale není na to čas. Fritéza se neohřála na správnou teplotu a nemůžu...“

„Číšníky nech na mě,“ přerušila jsem ji. Musela jsem rychle jednat, protože byla neuvěřitelně vystresovaná. Naštěstí jsem katastrofy v kuchyni řešila víckrát, než jsem si dokázala vzpomenout. Pokud rychle uklidním situaci v restauraci, Kiri se bude moct soustředit jenom na jídlo. Potřebovala jen špetku pomoci, aby se uklidnila.

„Nemáme dost sklenic na affogato,“ pokračovala ve výčtu problémů.

„Najdu nějaké jiné.“

„Jo, ale kávovar nefunguje a oslavenkyně si před deseti minutami objednala espresso martini, i když jsme teprve u třetího chodu a zbývají ještě dva...“

Znovu jsem ji přerušila. „Affogato a espresso martini?“

„A tiramisu,“ zavrčela Kiri.

Rozesmála jsem se. Zákaznice podle mého gusta. Káva byla moje jediná pravá láska a nejspíš budu

potřebovat pořádnou dávku kofeinu, abych zvládla příštích pár hodin.

„A ten člověk, co je zodpovědný za zábavu, teprve nastoupil do lanovky.“ Kiri hodila pánev do dřezu s větší silou, než bylo nutné. „Typické.“

Cesta do luxusní restaurace na vrcholku hory trvala něco přes dvacet minut, takže v programu vznikla mezera, ve které se budu moct vypořádat s náladovým kávovarem. A zvládnu se postarat i o zábavu.

„Zabavím je martini,“ uklidňovala jsem Kiri, která se vrátila k další pánvi a začala zuřivě míchat její obsah.

„Viděla jsi předpověď počasí?“ zabručela. „Blíží se příšerná bouře.“

„Vážně?“ Potlačila jsem smích a uchýlila se k osvědčenému triku, abych ji rozptýlila. „Stačí, když počkáš ještě pár hodin. Pak tě dole namasíruje tvůj neskutečně sexy manžel.“

Kiri se zahleděla do dálky a přestala míchat. Naštěstí se včas vzpamatovala a zachytila můj pobavený pohled. „Já vím.“ Konečně se usmála. „Ztrácím nervy...“

„Jsi v pohodě. Soustřeď se na jídlo. Já se postarám o zbytek. Tedy kromě počasí. To fakt nedokážu.“

„Víš to jistě?“ Kiri se během sprintu od sporáku k hořícímu grilu zasmála. „Myslím, že jsi bohyně.“

To jsem vážně nebyla. Ale byla jsem zvyklá nepřetržitě pracovat. Už od třinácti let, kdy jsem získala první brigádu jako pomocnice v kuchyni. Když mi Romy – majitelka kavárny, kde pracuju přes den – zavolala půl hodiny před zavíračkou, že manažer luxusní restaurace onemocněl chřipkou a zoufale potřebují hlavní číšníci, vzala jsem to. Jasně, měla jsem za sebou dvanáctihodinovou směnu a navíc mě čekala ještě jedna od půlnoci do zavíračky v baru, ale potřebovala jsem peníze. A nejen kvůli neskutečně vysokým životním nákladům v Queenstownu.

Zasněžený horský ráj na úplném jihu Nového Zélandu byl úchvatně krásný a poskytoval nepřeborná

dobrodružství. Hodně si ho oblíbili boháči – všude stála spousta luxusních rekreačních chat. Člověk měl pocit, že každý druhý zákazník je miliardář. Oblékali se do elegantních vlněných svetřů, roztrhaných džínů a mísili se s turisty, kteří si přijížděli užít sjezdovky a adrenalinové zážitky. Všichni měli vysoké nároky na služby. Takže jsem díky spolehlivosti měla víc práce, než jsem zvládla. Kromě několika brigád v pohostinství mi chodil na účet i vedlejší příjem ze sociálních sítí, protože mimo vlastního přežití jsem podporovala ještě ségru. Ava byla o čtyři roky mladší a na rozdíl ode mě byla geniální. Sice získala stipendium, ale to jí nestačilo. Nechtěla jsem, aby jí naše zkažená rodina bránila v úspěchu.

Vyrazila jsem prozkoumat situaci. Popravdě, byla to docela divočina. Hlavním hostem byla Simone Borasová, sedmasedmdesátiletá Australanka, která slavila narozeniny a zarezvovala si celou restauraci. Většina jejích hostů byly také ženy. Hlučné, rozesmáté a lačnicí po zábavě. Brzy ji budeme potřebovat, abychom udrželi náladu a odvedli pozornost od zpoždění dezertu.

„Jmenuji se Talia, Simone,“ představila jsem se. „Přišla jsem vám připravit martini.“

Simone byla zdvořilá a okouzlující, ale přesto měla nepříjemně ostrý úsměv. Očekávala to nejlepší. Pokud jí to splním, bude spokojená. Netrvalo mi dlouho, než jsem se seznámila s kávovarem a udělala jí pití. Nikdo neuměl lepší kávu než já.

Simonino potěšení bylo upřímné. „Děkuji, Talio.“

Hosté s vysokými nároky mi nevadili, pokud ocenili moji práci.

„Můžeme dostat ještě dvě?“ ozvalo se od stolu. „Vypadají úžasné.“

„Samozřejmě.“ Usmála jsem se. „Hned je přinesu.“

Zatímco jsem připravovala další martini, probírala jsem s číšníky strategii. Pak jsem je nechala, aby odnesli objednávku. Atmosféra v restauraci se zlepšovala. Během chvilky volna jsem zaskočila zkontrolovat Kiri.

Stále poletovala po kuchyni jako veverka, ale situace se trochu uklidnila.

Spokojeně jsem se nadechla a zakroužila rameny. I když jsem stihla rychlou sprchu, oblékla si čisté šaty, upravila si vlasy a nanasla trochu mejkapu, pořád jsem vypadala svěže jen zvenčí. Dala bych cokoli za trochu odpočinku. Místo toho jsem šla do skladu najít další sklenice. Doufala jsem, že mi pár minut ticha pomůže. Stejně jako výhled z prosklené chodby. Právě zapadalo slunce. Mraky se divoce honily po obloze a hrozilo, že zahalí horu do pláště mlhy. Dole bezstarostně poblíkávala městská světla a v dálce se rozprostíralo jezero. Někdy si vážně vezmu volno. Nebudu celé hodiny stát a posluhovat ostatním. Schoulím se před útulným krbem s šálkem horké čokolády a nebudu dělat nic jiného než se dívat z okna. A dýchat.

Právě teď bylo dýchání to jediné, co jsem si mohla dopřát. Vešla jsem do skladu, opřela se o dveře a –

zapomněla dýchat. Spadla mi brada. Mysli... myslí...?

Vysoký. Mohutný. Vypracované břišní svaly. Široká ramena. Rozcuchané vlasy. Modré oči. Pronikavý pohled.

V sérii statických záběrů se mi do paměti otiskovaly detaily jeden po druhém. V souladu se zběsilým tlukotem mého srdce.

O tom pekáči buchet jsem věděla, protože byl polonahý. A sexy. A stál přímo přede mnou.

V ruce držel nažehlenou bílou košili a zjevně mu nevadilo, že ho hltám pohledem. A zatímco jsem na něj zírala, protřepal košili a natáhl si ji přes ramena. Uvědomovala jsem si, že mám pootevřená ústa, ale momentálně jsem v nich měla takové sucho, že jsem je nedokázala zavřít. Nešlo to. Mozek mi vypověděl službu a nedokázal to zpracovat. Pomalu si zapínal košili a všechny ty svaly na hrudníku se zavlnily. Měla jsem pocit, jako by nebyl z tohoto světa. A v tu chvíli mi to došlo.

„Ty je máš bavit...“ zamumlala jsem potichu. A dál žasla.

Páni. Právě teď jsem Simone záviděla. A jednou chtěla být jako ona.

Dlouhé prsty se mu zastavily u třetího knoflíku. Vytréštil oči.

„Jdeš pozdě,“ dodala jsem po nepříjemné pauze. „Ale to nevádí. Ještě se nedostali k dezertu. Mají napilno žvaněním, ale určitě je ohromíš tak, že rázem zmlknou.“

Nastalo další ticho. A s každou vteřinou se prohlubovalo.

Pořád tam stál jako zmrazený – a napůl zapnutá košile odhalovala božské tělo. Cítila jsem, jak mi hoří tváře.

„Máš nějaký problém?“ Zamrkala jsem a mozek se trochu probral. Byla jsem zvyklá řešit potíže. „Potřebuješ pomoc nebo tak něco?“

„Musel jsem si vyčistit z košile skvrnu.“

„Kde?“ Přimhouřila jsem oči. Připadal mi čistá.

„Tady,“ ukázala.

Musela jsem popojít, abych ji vůbec zahlédla.

„Toho si nikdo nevšimne,“ poznamenala jsem posměšně. „Měl jsi víc namočit,“ zažertovala jsem. „Pak by to bylo...“

Ztichla jsem. Nepatrně sebou trhl.

„Jaké...?“ pobízela mě.

Když jsem zvedla oči, doslova mě uchvátil pohledem. Byl vážně neuvěřitelně pohledný. Ale to bylo jasné. Simone byla typ člověka, který si dopřává jen to nejlepší, co se dá za peníze koupit. Za jedno vystoupení musel dostávat miliony.

„Myslela jsem, že máte speciální strhávací košile a tak,“ zamumlala jsem hloupě a snažila se odvrátit, ale podařilo se mi to jen napůl. Neměl žádný levný saténový oblek na suché zipy. Byl šitý na míru. „Ty knoflíky jsou skutečné? Je to záměrné? Aby to zvýšilo očekávání?“

„Očekávání?“ Hluboký hlas mu podivně zakolísal, zatímco pokračoval v zapínání košile.

Potlačila jsem zamrazení v zádech. „O to přece jde, ne?“ Proč nedokážu zmlknout? „Věnovat tomu čas, vyvolat očekávání...“

Zmlkni, Talio.

„Hmmm...“ Přikývl a natáhl se pro černé sako, které viselo na regálu. Vůbec jsem si ho nevšimla. Pak vytáhl z kapsy černou hedvábnou látku. V očích se mu zablesklo, až jsem se zachvěla. „Pomohla bys mi s motýlkem?“

Ani na vteřinu jsem nevěřila, že by si ho nedokázal uvázat. Během večera si ho bude několikrát rozvazovat a zase nasazovat.

„Bez zrcadla to nezvládnou,“ dodal, jako by mi četl myšlenky.

Snažila jsem se ovládnout. A protože jsem byla zvyklá řešit problémy, vyhověla jsem mu. Byla to moje práce. „Samozřejmě.“

Přistoupila jsem blíž a vzala si od něj rozvázaného motýlka. Musela jsem si stoupnout na špičky. Byl čerstvě oholený, měl hladkou, ostře řezanou čelist a cítila jsem z něj závan skořice. Chytil mě za bok a podepřel, jenže ten dotek mě zasáhl jako rána elektrickým proudem a vyhodil mi srdce z rytmu. Začalo bít mnohem rychleji a dech nijak nezaostával. Málem jsem vyskočila z kůže, protože bych přísahala, že jsem cítila skrz šaty jeho teplo. Roztřásl se mi nohy a najednou to nebyla jen ruka na mém boku, ale taky paže ovinutá kolem zad, která si mě přitáhla blíž, dokud jsem se o něj neopřela. Bylo to strašně trapné, ale ta jiskra v jeho očích mi bránila ustoupit a přiznat svoje rozpaky.

Nemotorně jsem se pohnula. A připomněla si, co mám dělat. Simone. Oslavenkyně by měla prožít nejlepší noc svého života.

„Hosté jsou dost hluční, ale mají dobrou náladu,“ žvalnila jsem, zatímco jsem mu zavazovala motýlka. „Většinou jsou to ženy. Je to narozeninová oslava, víte?“

„Já vím.“

Samozřejmě, že to věděl. Byl to absolutní profesionál.

Vyzařoval z něj klid a sebevědomí. Nenechal se nikým popohánět. Neodolala jsem a znovu se nadechla té skořicové vůně. Jeho vlasy vypadaly, jako by byly lehce navlhle. Představoval pilíř smyslného tepla a já se na něj nalepila.

Žárlila jsem na Simoninu oslavu. Bude v pořádku, když budu během představení postávat vzadu?

Zaplavila mě touha. Málem mě zadusila. Takhle jsem se normálně nechovala. Nezírala jsem na muže. Raději jsem se jim vyhýbala – měla jsem jiné priority. Kromě toho jsem nechtěla riskovat zjištění, že jsem zdělila matčin otřesný vkus na partnery. Ale nedokázala jsem přestat zírat – nebo se o něj opírat. Dokonce jsem ho pohládila po hrudi, když jsem dovázala motýlka.

„Dopřeješ jí pořádnou zábavu, že?“ zamumlala jsem. „Je moc milá.“

Párkrát zamrkal. „Pořádnou zábavu?“

Moje prsty jako by přilnuly k jeho hrudníku. Nedokázala jsem se od toho tepla odtrhnout. Ty pevné svaly byly neodolatelné. Instinktivně jsem prsty roztáhla. A on ještě víc ztuhl. Stáli jsme tak blízko, že to hraničilo se šilenstvím. Nakonec se mi podařilo sklopit pohled, ale dostala jsem se jen k ústům.

„Prošel jsem inspekci?“ zeptal se tiše.

„Asi ano,“ zamumlala jsem a kousla se do rtu.

„Nejsi náhodou šefová?“

Zavrtěla jsem hlavou. V tuhle chvíli jsem neměla na starosti vůbec nic, což mi nebylo podobné. „Raději se vrátím k...“

„Kam?“ Nepatrně se sklonil.

Podařilo se mi nadechnout, ale tím jsem dostala další dávku jeho vůně a nemohla myslet. „Ke kávovaru. Vařím hodně kávy. Ale to je v pořádku. Vlastně to dělám ráda.“

Přikývl. „Já taky miluju svoji práci.“

Jo. „Vsadím se, že jsi v ní dobrý.“

„Tak mi to říkají,“ odpověděl s naprostou vážností.

Měla bych ustoupit, jenže mě pořád nepustil. Nastala další dlouhá chvíle, kdy jsme jen nehybně stáli. Příliš potichu. Příliš blízko. Srdce mi bušilo tak silně, že to musel cítit. Zavlnily se mu rty a doopravdy se usmál. Všechno se mi najednou začalo zdát strašně intimní, ale zároveň strašně snadné. Tenhle pocit jsem neznala. Jako bych prošla portálem a ze středu těla se mi začala šířit vlna horka. Proudilo mnou teplo a něco hedvábnějšího – něco zakázaného. Ovíjelo mě jako stuha a přitahovalo blíž. K němu. Nechtěla jsem, aby to skončilo.

Zaslechla jsem tiché zasténání a uvědomila si, že bylo moje.

Měla jsem moc práce. Žila jsem v osamění. Ale musela jsem. Ava na mě spoléhala. Romy na mě spoléhala. Kiri na mě spoléhala. Simone taky. A já na sebe spoléhala. Neexistoval nikdo jiný, na koho bych se mohla spolehnout.

„Vážně bys neměl přijít pozdě.“

„Vážně ti záleží na tom, aby si to pořádně užila?“

„Ano,“ zavrčela jsem. „Vážně mi na tom záleží. A ne proto, že za to zaplatila. Je moc milá. To, jak podobní lidé zacházejí s těmi jako my, je velmi výmluvné.“

„Podobní lidé?“

„Ti nechutně bohatí.“ Kromě toho, že si rezervovala celou restauraci, měla Simone i správný vzhled – drahé šaty a lesklé šperky. Většina bohatých lidí, které jsem potkala, byla příliš zvyklá dostávat všechno, co chtěla. V lepším případě mě brali jako samozřejmost a v horším se mnou zacházeli jako s odpadem. Ať tak či tak, věděla jsem moc dobře, že do jejich světa nepatřím. „Ale ona je hodná.“

Jeho výraz zvážněl. „S těmi jako my?“

„S těmi, kdo pracují ve službách.“ Usmála jsem se. Bylo příjemné být na stejné úrovni. „Zaslouží si hezký večer,“ řekla jsem tiše. „Nenech ji déle čekat.“

„Dobře,“ souhlasil, ale pořád mě nepustil. „Nenechám ji čekat...“

Napadla mě šílená myšlenka, že mě chce políbit. A ještě šílenější, že bych mu to dovolila.

„Talio?“ Za dveřmi se ozval Kiřin hlas. „Našlas je?“

Zastyděla jsem se a prudce se vrátila do reality. On ustoupil. Zastudilo mě v místě, kde mě držel kolem zad. Zapřela jsem se, abych neklopýtla.

V tu chvíli mi došla její slova a zastyděla jsem se. Úplně jsem zapomněla, proč jsem přišla. A neměla jsem ani tušení, jako dlouho jsem tu stála...

„Skleničky,“ vydechla jsem omámeně. „Musím najít skleničky.“

„Tak proto jsi zase tak blízko?“ Tiše se zasmál. „Ne, aby sis mě znovu pořádně prohlédla?“

„Toho motýlka.“ Jenže jsem na něj zase zírala – jeho úsměv mě odzbrojil.

„Promiň, zlatíčko. Dneska nemáš štěstí.“ Sklonil se a políbil mě na tvář. Byl to jen letmý dotek, až mě napadlo, jestli jsem si ho jen nepředstavovala.

Neodpověděla jsem. Nešlo to. Mozek jsem měla na kaši.

DRUHÁ KAPITOLA

Dain

Nevzpomínal jsem si, kdo jsem a co tady dělám. Věděl jsem jen to, že mě servírka vyzvala, abych někomu „dopřál zábavu“, a já dokázal myslet jen na to, že bych chtěl uspokojit všechny její tělesné touhy. Tahle potřeba byla tak silná, že jsem ji políbil na tvář. A rázem jsem měl pocit, jako by mě zasáhl elektrický proud. Naštěstí jsem díky tomu přišel k rozumu. Přesto jsem na ni ještě chvíli zíral. Měla neuvěřitelně krásné hnědé oči – jako mladá laň. Vážně trochu připomínala Bambi se štíhlou postavou, dlouhýma nohama a lesklými tmavými vlasy. Zhmotnila se právě ve chvíli, kdy jsem se konečně zbavil té skvrny na košili. Jako nějaká milá hospodyňka s hbitými prsty mi pomohla se obléknout. Většina žen mě svlékala. Tahle kráska udělala opak a byl to jeden z nejžhavějších okamžiků mého života. Kdo by to řekl.

Talia. Něžné jméno pro něžné stvoření. A já toužil ochutnat víc než jen jméno. Sex pro mě představoval soukromé potěšení, které jsem nebral příliš vážně, ale splést si mě se striptérem byla novinka. Klidně bych se svlékl, kdyby ze sebe shodila ty černé šaty. A udělal bych mnohem víc. Chtěl jsem ji znovu slyšet sténat.

Ale vzhledem k tomu, že jsem celkem dlouho s nikým nespal, nebylo se čemu divit. Moje rovnováha mezi pracovním a soukromým životem se v poslední době velmi

vychýlila. Ale ona byla v práci a nemohl jsem ji obtěžovat. Navíc vypadala ještě víc mimo než já. Právě teď jsem byl příliš zmatený a pobavený, než abych jí to vysvětloval. A taky vzrušený. Tak jsem vyšel ze skladu a zamířil do restaurace. Zaslechl jsem nějaký šum a ohlédl se v naději, že spatří reakci na můj příchod. Ale nebyla tam. Zklamaně jsem se obrátil a došel k Simone. Žena vedle ní se posunula, aby mi udělala místo.

„Měl jsi dorazit už před hodinou,“ pokárala mě, zatímco jsme se objímali. „Ale nevádí mi to.“

Někteří ji považovali za hloupou ženskou – excentrickou členku sydneyjské smetánky. Ale mylili se. Měla bystrého obchodního ducha. A byla taky jediným člověkem z mé minulosti, se kterým jsem udržoval pravidelný kontakt mimo zasedací místnosti.

„Jsem moc ráda, že jsi přišel,“ dodala.

Já taky, ale ne z důvodů, které souvisely s mojí kmostrou. Pronásledovala mě vzpomínka na tiché zasténání, když jsem dal Talií ten naprosto nevhodný polibek na tvář.

„Co tě zdrželo?“ zeptala se Simone.

Nehodlal jsem se jí svěřovat. „Schůzka se protáhla. Odpustíš mi, že?“

Simone se usmála. „Pokud do toho projektu investuješ, odpustím ti cokoli.“

Můj úsměv byl trochu křečovitý. I když byla téměř členkou rodiny, stejně pořád chtěla peníze. Jako všichni ostatní. „Víš, že ti nemůžu odpovědět, dokud nebudu mít na stole papíry.“

Dramaticky si povzdechla. „Musíš být tak opatrný, Daine?“

„Vždycky.“

Obchod byl na prvním místě, ale Simone jsem byl zavázán, a proto jsem přijel.

Moje rodina už desítky let podnikala v oblasti rezidenčních nemovitostí. Firmu založil prapradědeček a dostal ji až na vrchol, jen aby byla následně téměř

zničena krutým rozvodem mých rodičů. Roztrhali společnost na kusy stejně jako manželství. A svého syna.

Tak zůstalo na mně, abych ji vzkřísil z trosek. Díky Simone jsem mohl splnit slib, který jsem dal dědečkovi. Anzelotti byla největší developerskou společností v Austrálii. Každý rok jsme postavili tisíce luxusních bytových domů a pořád jsme neuspokojili poptávku.

Expanzí na Nový Zéland jsme se zatím nezabývali, ale Simone už dva roky prosazovala, abych sem investoval. Její dnešní oslava narozenin byla částečně záměr, jak mě přilákat do Queenstownu. Rád jsem jí vyhověl, ale teď mě rozptýlila Talia, která právě vešla do restaurace. Ano, to ona měla navrch. Byla velmi efektivní – minimální námaha, maximální dopad – a našťástí si mě všimla. Trvalo to sotva dvě vteřiny, než jí došlo, že sedím vedle Simone. Její výraz byl k nezaplacení, než nasadila profesionální masku. Okamžitě k nám došla. Nebudu lhát, že mě to nepotěšilo.

„Máte všechno, Simone?“ zeptala se.

Nedívala se na mě, když jí kmotra spokojeně odpověděla.

Nedokázal jsem odolat, abych ji nepoškádlil. „Slyšel jsem, že má následovat nějaká zábava?“ Mírně jsem naklonil hlavu. „Nebo má zpoždění?“

Zrudla a probodla mě zlověstným pohledem. „Zjistím to, a co nejrychleji vám dám vědět.“

Nedokázal jsem se ubránit pousmáním. A pak jsem počítal vteřiny, než se vrátí.

„Ještě pár minut a dorazí zpěvák,“ řekla.

„Zpěvák?“ zeptal jsem se nevzrušeně. „Žádný tanečník?“

„Ne.“ Ostře se usmála, až jí cvakly zuby.

„Budu potřebovat další kávu, jestli mám zůstat během představení vzhůru,“ ozvala se Simone, která si zřejmě napětí mezi mnou a servírkou nevšimla. „Můžete mi udělat kapučíno?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Talia. „Hned ho přinesu.“